

KIS LAP

PAOLO, ZSUZSIKA JÁTSZÓTÁRSA. (Lásd a 249. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XVI. folyt.)

EGY-KÉT perczig Imrike megkísértő a koesi után szaladni, de csakhamar belátta, hogy ez hasztalan; a koesi egy utzasarkon eltűnt szeméi elől. — nem látta többé. Tétovázva állt meg, aztán minden cél nélkül bolyongott ismét az utcákon, míg végre messze kijutott egy félre eső csöndes utcába s itt egy nagy kőrakásra ült pihenni. De alig ült le s alig kezdett kissé gondolkodni, valjon csakugyan Mártha lehetett-e az a gyászruhás asszony, hátulról valaki megérinté s Imrike visszafordulván, megismerte Pistát, ki ott állt mellette.

— Te vagy az, Pista?

— Én hát.

— Nem hittem, hogy itt találjalak.

— Bizony én sem hittem, hogy veled itt találkozom. Csodálom is, hogy rám ismertél, hiszen ugy elgondolkozva ültél itt, mintha valami szörnyű komoly kérdésen törnéd a fejedet.

— Oh Pista, ha tudnád, kit láttam!

— Ha megmondod, majd megtudom.

— Ugyan ne gunyolódjál, mikor én komolyan beszélek; igazán láttam őt!

— Láttad őt? Én is láttam.

— Te is láttad? Hol? mikor?

— Az az tulajdonképen nem tudom. te kiről beszélsz, csak gondolom, hogy azt a kedves kutyádat, a Bátorot emlegeted. Én megígérttem, hogy beszélek azzal az emberrel, a kinél Bátor van és beszéltem is.

— Igazán? Beszélteél vele? kiáltá Imrike, örömeben minden egyebet elfelejtve.

— Igen is, beszéltem vele. Épen egy urnak kínálta a kutyát; száz forintot kért érte s azt mondogatta a semmirevaló, hogy ő nevelte kicsiny korától; annak az urnak tetszett a kutya, de a száz forintot mégis sokalta s nem vette meg. Hanem följegyezte magának a kutyakereskedő lakását s talán még rágondolja magát és megveszi. Ha tehát megakarod előzni, vedd meg te, száz forintért odaadja neked is.

— Száz forintért! szolt Imrike elképedve. Hol vegyek én száz forintot!

— Már azzal nem szolgálhatok, szolt Pista nevetve.

Ez azonban eszébe juttatá Imrikének, hogy tulajdonképen mért indult ki ma a házból s mert Pista már épen távozni készült, Imrike hirtelen karon fogta és szolt:

— Megállj még, Pista! Egész nap kerestelek, valami fontos beszédem van veled.

— No s hát beszélj szaporán, mert sietek.

— Add vissza azt az aranyat, melyet a kabátban felejtettem, mikor ruhát cseréltünk.

— Micsoda aranyat? Én nem találtam semmiféle aranyat, nem volt a kabát zsebében semmi.

— De igen ott volt, le volt csusztatva a bélés közé, hogy ki ne lohassák. Ha meg nem találtad, akkor még most is ott van.

— De mondom, hogy nincs. Kutasd át magad, ha nem hiszed.

— Mikor a kabátot neked adtam, akkor még benne volt.

— Te nem adtad nekem a kabátod, kiáltá Pista durván, ez az én ruhám volt és ha pénz volt benne elrejtve, annak is az enyémnek kellett lenni.

— De azt az aranyat én kaptam!

— On persze! Azt könnyű mondani.

— Igen, én kaptam... ott a koresma előtt adta nekem egy gyászruhás nő, a ki... oh! bizonyos vagyok benne, hogy Mártha volt! Mindjárt akkor éjjel is ott felejtettem a régi ruhámban, de akkor visszakaptam.

Pista kíváncsian nézett Imrikére, ki aztán elmondá, mint indult utának János gazdával a nélkül, hogy az ajándék aranyat magával vitte volna s mint szaladta kocsis után János gazda egyik fia, ki az aranyat megtalálta s ki addig nem nyugodott, míg a gyorsan vágató kocsit utól nem érte s Imrikének át nem adta egyetlen vagyonát. Ennek hallatára Pista arca kissé elkomolyodott; de csakhamar régi közönyösségével nézett Imrikére s így szólt:

— Ez mind szép, hanem én nem se-gíthetek a bajodon. Most pedig sietek dolgomra. Jó éjszakát!

Imrike szomoruan és szótlannul bámult utána. Pista pedig egy darabig gyorsan ment, de aztán mindinkább lassabban s néha meg-megált, mintha nem tudná, mitévő legyen. Imrike azonban többé nem nézett utána; a szomorúság annyira erőt vett rajta, hogy lehajolt a

kőhalmazra és esőndesen zokogott. Most már igazán nem tudta, mit tegyen, hova forduljon a sötét éjben. Hirtelen azonban gyors léptek hallatszottak s midőn föltekintett, ismét Pistát látta maga előtt.

— Nesze, fogd, ennyi van még belőle, szólt Pista elfojtott hangon.

— Micsoda? Mi az?

— Igazad volt... megtaláltam az aranyat... de fölváltottam és a legnagyobb részét már el is költöttem... még ez a néhány ezüst tizes van belőle, ez a tied. Majd ha pénzhez jutok, megadom a többi is.

Ezzel megragadta Imrike kezét s átadta azt a néhány pénzdarabot, azután pedig gyorsan megfordult s mielőtt Imrike szólhatott volna, eltűnt a sötétben.

Imrikét egészen meghatotta Pista megtérése, — de azért az ő baján ez nem segített, mert azzal a néhány ezüst tizes-kével nem fizetheti ki azt, amivel Kardosné asszonyomnak tartozik; ezért nem is mert többé visszamenni, ámbár nem tudta, hol fogja az éjt tölteni. Pedig jó lett volna már valahová betérnie, mert csipős hideg szél kezdett fujni, esett is és szegény Imrike egész testében didergett. De ebben az ismeretlen nagy városban nem tudott hová fordulni s már úgy látszott, hogy a szabad ég alatt kell töltenie az egész éjt, mikor egyszerre remény-sége nyílt, hogy legalább az eső elől menekülhet biztos helyre.

Szemben a köhalmazzal, melyen ült, egy alacsony kerítésű udvar volt, melyben a rácsos kapun át be lehetett látni. Már jó későn este egy bérkocsi hajtott

(Folytatása a 245. lapon.)

A KEZ ELLENSEG IS A CZAPVA. (Járd a 234. lapon.)

be az
 esis ki
 Ioba s
 becsul
 tésen
 az ud
 kára.
 lesz ö
 senki
 oson

lan a
 anyu
 moru
 hogy
 minc
 nosz
 pózo
 pári
 vég
 rá,
 mo
 retl

má
 mé
 ny
 föl
 se
 ki

de
 el
 la

g
 l

(Folytatás a 243. laphoz.)

be az udvarba s Imrike látta, hogy a kocsis kifogja a lovakat, bevezeti az istállóba s aztán maga is bemegy a házba és becsukja az ajtót. Azon az alacsony kerítésen könnyű átmászni... a kocsi ott áll az udvaron... ha abba belebukik éjszákára, legalább a szél és eső ellen meg lesz óva... aztán ezzel nem is okoz kárt senkinek... reggel majd korán ismét kiöson rejtekéből.

Igy okoskodott a szegény hajléktalan árva fiucska; a fáradság, a hideg anuyira gyötörte, hogy még az ilyen szomorú menedéknek is örült s mikor látta, hogy az utcákon már senki sem jár, minden csöndes, ekkor mint valami gonosz tolvaj átmászott a kerítésen s belépött a kocsiba. A kocsi puhára ki volt párnázva s Imrike eléggé kényelmesen végig nyújtózhatott: gondja volt azonban rá, nehogy sáros lábával valamiképp bemoeskolja a párnát s kárt okozzon ismeretlen gazdájának.

Néhány óráig mélyen aludt, az idő már reggel felé járt s ideje lett volna ismét távoznia; de a nagy fáradságtól anuyira ki volt merülve, hogy nem ébredt föl, még akkor sem, mikor a kapun hevesen zörgetett valaki és torkaszakadtából kiáltozó: »kocsit! kocsit gyorsan!

Bent a házban a kocsi gazdája aludt, de az erős zörgetésre és kiabálásra fölébredt s kitekintett az ablakon, hogy ki lármáz? mit akar?

— Gyorsan fogjon be, nagyon sürgős utam van, felelt egy ur, ki türelmetlenül járt fel s alá a ház előtt.

— Én bizony még nem kelek föl, keressen magának más bérkocsit, felelt a kocsi gazdája.

— De az lehetetlen, orvosért kell mennem egy súlyos beteg számára; kérem, fogjon be gyorsan.

— Addig nem, míg jó fizetést nem ígér.

— Megfizetem, a mit kíván, akár tíz forintot is, csak jöjjön gyorsan.

— Tíz forint? No, azért már érdemes kissé korábban fölkelni, szólt a bérkocsis. Öt percz alatt készen leszek.

S valóban a kocsis egy-két percz múlva már kijött a házból, gyorsan elővezette a lovakat az istállóból s befogott. Az idegen végre beülhetett a kocsiba. — de amint fölnyitá a kocsi ajtaját, meglepetve kiáltá:

— Ki ül itt a kocsiban?

— A kocsiban? Ugyan ki ülne benne? Nincs ott senki, csak tessék be szállni! szólt a kocsis.

— De ül benne valaki, ha mondom! szólt ismét az ur s ekkor mindketten figyelmesebben vizsgálván a dolgot, egy kis fiut ismertek föl. — Imrikét.

A kocsi ajtajának nyílására Imrike fölébredt és csodálkozva nézett az idegen arcokra; oly mélyen aludt, hogy hamarjában alig tudta hol, is van most tulajdonképen. De csakhamar keservesen megkelle emlékeznie róla, mert a bérkocsis dühösen ráförmedt s roppant szitkok és káromkodások után nyakon ragadta és kítaszította az utcára, úgy hogy Imrike végig terült a földön, épen annál a kőhalmaznál, melyen este pihent. Nagyon megütötte magát s jó ideig félig eszmé-

letlenül hevert a földön, nem birt mozdulni sem. Az utcán még nem járt senki, nem volt a ki segítsen rajta.

Lassanként végre fölkapaszkodott s ismét odaült a kőhalmazra. Most mit tegyen? hová forduljon? erről akart volna gondolkozni, de annyira bágyadt volt, hogy csakhamar föl hagyott ezzel is. Leült a kőhalmaz mellé és busan odatámasztá fejét a kövekre és bámulta az égen ragyogó fényes csillagokat, addig-addig, míg végre ismét elaludt.

Olyan sajátságos álma volt! Mintha a csillagok, melyeket az imént bámult, mindig közelebb-közelebb jönnének... egészen le bozzája, úgy hogy szinte kézzel foghatná őket... egyik pedig végre le is ereszkedett a földre s mikor a többiek ismét visszazálltak az égre, ez az egy ott marad mellette.

Epen ekkor fölébredt s szinte elszomorodott, midőn észrevette, hogy csak álom volt az egész... de mekkora volt bámulata, mikor a földre tekintvén, ott még mindig ragyogni látta a fényes csillagot! Imrike majdnem ijedten ugrott föl s dörzsölgette szeméit; nem tudta, álmodik-e még mindig, vagy igazán ébren van?... Nem, nem álmodik... hiszen e kőhalmazt jól ismeri... és ott szemben áll a ház, melynek udvarán aludt az éjjel... tehát valósággal látja azt a csillogó, fényes valamit? De hát mi az? Az égről lehullott csillag nem lehet, annyit már tudott Imrike. Kétségkívül valami arany vagy drágakő, vagy talán csak — egy darabka üveg. Imrike meg akart győződni, oda lépett és fölvette a csillogó tárgyat. Epen meg akarta vizsgálni, mi az, amit

talált, midőn hirtelen kocsizörgés hallatszott s az a bérkocsis, ki oly durván bánt Imrikével, vissza tért házába, Imrike ijedten fölugrott s elbujt a kőhalmaz másik oldalára, gondosan kezében tartva a talált tárgyat.

(Folyt. következik.)

TÓPARTON.

HOGYHA meg is botlom,
 Át tükén és bokron!
 Hopp! Egy! Kettő! Hamarjån,
 Ott termek a tó partján.

Kiállok a szelére,
 Úgy nezek a tükrébe;
 — Való-e vagy álom? —
 Bennu magamat látom.

Virágok közt, gypágyon
 Megpihenni be vágyom!
 Oly jóízüt alszom,
 Mint egy király asszony.

Ne alugyal kis Maris!
 A tó partja nagy hamis!
 Ha álmodban egyet mozdulsz:
 Hej a tóba belefordulsz!

EGY ALFÖLDI LEÁNYKA A MAGYARTENGER PARTON.

(Képekkel a czimápon és a 248, 249, 250, 251 és 252. lapokon.)

Szép magyar hazánknak vannak bércei, rónái, hatalmas folyói, és van szép tengere is, e tenger partján pedig csinos kikötő város, melynek neve Fiume. Közületek, kis olvasóim, talán még kevesen voltak a magyar tengerparton; de ott járt nem régen egy kis társatok, Zsuzsika s oly sokféle kalandjai valának, hogy egy hácsija leírta az egész történetet a »Kis Lap« számára mulatságul és okulásul a kis olvasók számára.

Zsuzsika apja kereskedő volt egy alföldi nagy magyar városban s dolgai úgy fordultak, hogy hosszabb időre át kellett költöznie a magyar tengerparti városba, Fiumeba. Volt öröm a gyermekek közt, mikor megtudták, hogy ők is mennek! Tengert fognak látni, valóságos tengert, nem csak afféle festett képet, mint eddig a nagy képes könyvben! De leginkább örült Zsuzsika s alig várta már a napot, hogy induljanak.

Szép nyári nap volt, midőn a tengerparti városba megérkeztek. Egészen közel a parthoz, csinos kis házacskában telepedtek meg. Zsuzsika, amint levetette poros uti ruháit, be sem várta, hogy mamája felöltöztesse, hanem szaladt ki, egészen közel a tenger partjára. Vele ment húgatyájuk, a Bodri is és bár a tenger felől

erős szél fújt, ott álltak ketten sokáig s bámulták a végtelen víztükröt Bodri sem látott még soha ilyet s mikor egy-egy hatalmas hullám odacsapódott a parthoz, ijedten szökkent vissza, míg Zsuzsikának tetszett a dolog, hogy a víz egészen hozzá ér és megáztatja lábait. A mama sok-szor kikiáltott, hogy ne álljon ott Zsuzsika, még baja eshetik valami nagy hullámtól; de a makaes kis leány nem engedelmessékedett, míg végre erővel bevitték a szobába.

De most már semmikép sem volt többé nyugta Zsuzsikának. A nagy, végtelen tengert már látta s most szerette volna rögtön azokat a nagy hajókat is látni, melyek a tengeren járnak. Már esteledett s a mama nem akart kísétni; de Zsuzsika addig rimázkodott, hogy végre mégis elsétáltak a kikötőbe, hol a hajók horgonyoznak. Gyönyörű holdvilágos est volt, a kikötőben sok nagy hajó lengett csöndesen a vizen (Lásd a képet a 248 lapon) s az apának ugyancsak meggyült a baja, hogy Zsuzsika minden kérdésére megfeleljen.

— Nézze, kedves apa, ott az egyik hajó füstöl! Milyen kéménye van! Mit csinálnak ott?

— Az gőzhajó, kedves leányom. Most talán indulni készül s már ég a tűz a gőzkazán alatt.

— De annak a másik hajónak nincs kéménye. Miért nincs?

— Mert az csak vitorlás hajó.

— Hát aztán mi különbség van a gőzhajó és a vitorlás hajó közt?

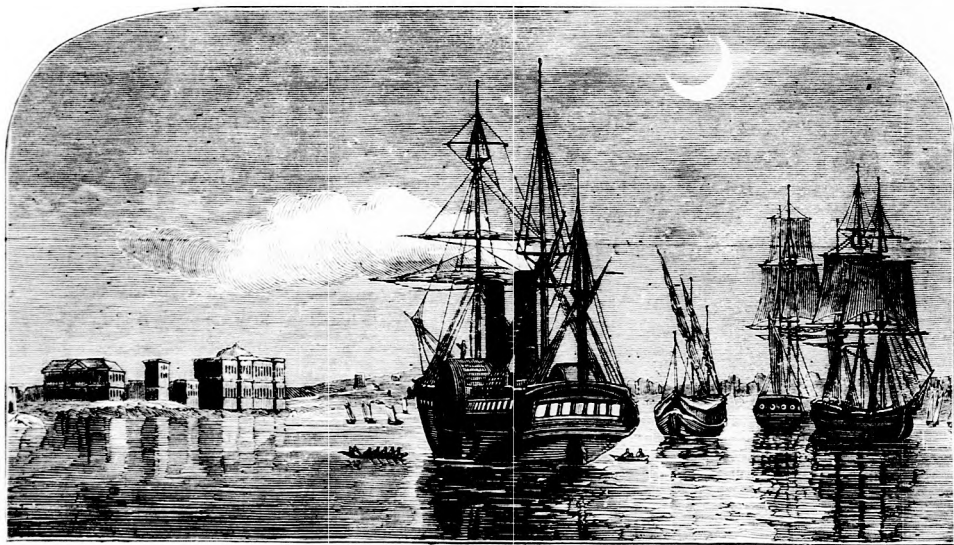
— Az, hogy a vitorlás hajót csak a szél hajtja, tehát csak akkor indulhat utnak, ha olyan irányból fúj a szél a melyből épen szükséges, hogy a hajó a maga oldalára felé jusson. A gőzhajót pedig a gép kerekei mozgatják, ennek tehát mindig, akármilyen szél fuj.

— Igen, de nézze kedves apa, a gőzhajónak is vannak nagy árbocjai és vitorlái.

— Vannak bizony, mert ha épen olyan szél fúj, mely a hajónak kedvező, akkor a gőzhajón is kifeszítik a vitorlákat s így annál sebesebben haladnak.

Még százféle kérdésekkel állt elő a kis leány s már majdnem késő éjszaka lett, mikor végre rá lehetett birni, hogy haza menjen és lefeküdjék.

Másnap reggel már korán talpon volt s alig hogy megreggelizett, már ismét szaladt ki a tengerpartra. Most, mikor a fölkelő nap sugarai ezerféle színben ragyogtak a hullámokon, még sokkal gyönyörűbb volt a tenger s Zsuzsika mindig messzebb-messzebb sétált, mignem egyszerre meglepetve állott meg és majdnem ijedten, bámulva nézett egy helyre a tengerparton. Mi történt ott? Egy izmos, erős ember a partról lement a vízbe és

... A KIKÖTŐBEN SOK NAGY HAJÓ LENGETT A VIZEN. (Lásd a 247. lapon.)

mindig tovább-tovább, mélyebbre hatolt be a tengerbe. (Lásd a képet a 249. lapon.) Már derekáiig ért a víz... már nyakáig ér... jaj, mindjárt befelül! Zsuzsika föl-sikoltott... de egy pillanattal később megnyugodott, mert látta, hogy az az ember szépen uszik a hullámok között. Valjon mit akar? Hova uszik? Zsuzsika figyelmesen nézegetett azon irányba, melyben az uszó ember előre hatolt s megpillantott egy kis halász csóna-

kot. A csónakban több ember ült, de csak hárman eveztek, kettő pedig tartott valamit, a mi a csónak után uszott és úgy látszik, sok bajt okozott, mert a csónakkal semmiképp sem tudtak előbbre jutni. Az uszó ember végre odaért a csónakba, beugrott s szintén evezni kezdett. Ekkor aztán gyorsabban haladt a sajka, nem sokára a parthoz ért és Zsuzsika végre megértette az egészet. Abban a sajkában halászok voltak s egy óriási tókehalat

talpon
ár is-
t, mi-
zinek-
okkal
a min-
ignem
majd-
lyre a
izmos,
be és

e csak
vala-
egy
akkal
l. Az
akba,
akkor
m so-
végre
ában
halat

fogtak, melyet aztán alig bírtak kivon-
szolni. Ezért sietett társuk segítségükre; a
halászok pompásan tudnak uszni s Zsu-
zsika látta, hogy bizony kár volt előbb
ely nagyon megijednie.

Ezentúl aztán mindig a parton volt
Zsuzsika játszóhelye; testvérei is ki-kisé-

táltak, de azért otthon tanultak is szor-
galmasan, míg Zsuzsikának egy perczig
sem volt nyugta odabent. Néhány nap
mulva már pajtása is volt, akivel nem tu-
dott ugyan beszélni, de azért pompásan
mulattak. A városból sok kis fiú és leány
járt ki a tengerpartra játszani s a ho-

... EGY EMBER ... MINDIG TOVÁBB HATOLT BE A TENGERBE. (Lásd a 248. lapon.)

mokban található kagylókat gyűjteni,
vagy épen kis hálókka a vízben halász-
gatni is. Egy napon megpillantott Zsu-
zsika egy kis fiút, ki a többieknél meré-
szebben járt-kelt a víz közelében, levetette
cipőit s bátran lubiczolt térdig a hullá-

mokban. Volt egy kis hálója, aztán ki-
csinyke ásója, melylyel a homokban kapa-
rászott, a csigákat, kagylókat pedig egy
kis dobozba gyűjtötte. (Lásd a képet a czim-
lapon.) A mosolygó arcú fiúeska na-
gyon megtetszett Zsuzsikának s rögtön

hozzáment és megszólította. A kis fiu nyájasan intett, de aztan így felelt:

— Non capisco.

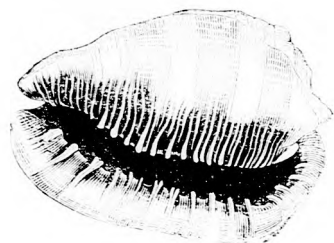
Ez annyit jelent olaszul, hogy »nem értem«; de bizony Zsuzsika sem értette, mit mondott a kis fiu. Nehány perczig mosolygva néztek egymásra, aztán jellekkel iparkodtak egymást megérteni s ez csakhamar pompásan sikerült. Nemsokára megértette Zsuzsika, hogy a fiu neve Paolo, azaz Pali s ezután minden nap hű játszótársak voltak. Paolo megtanult egyes magyar szavakat, Zsuzsika pedig néhány olasz szót és így kitünően mulattak egymással. Paolo épen olyan pajkos, szeleburdi volt, mint Zsuzsika s roppantul örült, hogy végre akadt olyan pajtásra, ki vele együtt pacskol a vízben és nem ijed meg egy kis veszedelemtől sem, mikor p. o. egy nagy hullám jő s elborítja őket, úgy hogy nyakig lueskosak. Az igaz, hogy otthon aztán a mama szigoruan megpirongatta Zsuzsikát; de ez bizony nem igen használt. Mihelyt megpillantá Paolot, rögtön megszökött ismét a szobából.

Legfőbb multságuk volt a kagylók gyűjtése a homokban, apály idején. Bizonyosan tudjátok, kis olvasóim, mi az a dagály és apály a tengeren? A tenger napjában kétszer apad és dagad, vagyis a tengerparttól a víz messzire visszavonul, úgy hogy sok helyen egy mértföldnyire szárazon marad a tenger homokos fenéke. Ez az apály s ez hat óráig tart; ez idő eltelté után a tenger vize ismét kezdi visszafoglalni régi helyét s addig-addig nő, míg újból egészen odáig ért a parthoz, ahol azelőtt volt; ez a dagály s ez is hat óráig tart, aztán ismét apály következik. Azt a néhány órát, míg az apály tart, a parti lakosok fölhasználják arra, hogy ott, a honnan a tenger néhány órára visszavonult, a homokban kagylókat s egyéb tengeri állatokat gyűjtsenek, melyeket a víz hátrahagyott. De nagyon vigyázni kell ám az órára, a mikor a dagály kezdődik, vagyis

mikor a víz visszatér régi helyére; mert a hullámok oly sebesen emelkednek, hogy a ki messze van a parttól, az a leggyorsabb futással sem menekülhet s belevész a tengerbe.

Egy napon Zsuzsika és kis talján pajtása ismét a tengerparton jártak. Zsuzsika apja már néhány nappal elébb elutazott volt egy távolabbi kikötővárosba; a mama intette a kis leányt, hogy most már ne menjen a partra, mert a dagály órája közeledik. De Zsuzsika most sem igen hallgatott a szép szóra s mire kint volt Paolo mellett, már egészen el is felelte, hogy mamája mondott valamit.

Keresgéltek, kutatgattak szorgalmasan a nedves homokban s csakhamar talált is Paolo egy igen szép kagylót, melyet Zsuzsikának ajándékozott.

Most már a kis leány is szeretett volna találni valamit, amit viszont ő ajándékozzon Paolonak. Minél messzebb mentek be a tenger felé, annál bátrabban, mert a vizet nagyon-nagyon messzire látták s egészen biztosan hitték, hogy még elég idejük van hazamenni, a dagály nem éri utól őket.

Már legalább is fel mértföldnyire voltak a rendes parttól és Zsuzsika még mindig tovább ment, boszankodva, hogy semmit sem talál. Egy helyen néhány nagy kőszikla állt ki a földből, itt kissé megpihentek, aztán ismét beljebb mentek, midőn Zsuzsika egyszerre majdnem fölsikoltott ijedtében... egy sajátágos alaku állat mászott előtte a homokban, a ten-

geri rákok egy furesa faja, mely tölesér alaku kinövést hord a hátán. Zsuzsika néhány perczig bámulva nézte a furesa rákot, aztán oda hitta Paolot és mindenképen próbálgatták, hogyan tudnák a rákot haza vinni. De ez nehéz föladat volt. A dobozba nem fért be, közben tartani pedig nem merték, mert a rák veszedelmesen hadonázott olóival. És mi alatt ezzel vesződtek, nem vették észre, hogy mindig közelebb-közelebb sajátságos losecsanás hangzik: a tenger emelkedett, a dagály beállt, a víz roppant sebességgel rohant a part felé.

Alig néhány ölnyire volt tőlük a víz, mikor végre észrevették a veszedelmet. Kétségbeesett sikoltással eldobtak minden gyűjtött kincseket s futásnak eredtek. — de már későn! A hullámok gyorsabban rohantak s néhány perez múlva már vízben gázoltak a gyermekek.

— Csak ama sziklákig juthatnánk! szölt Paolo. Oda fölmászunk s integetünk, talán meglátnak a partról.

A sziklára föl is jutottak, de remegve látták, hogy a víz mindinkább emelkedik

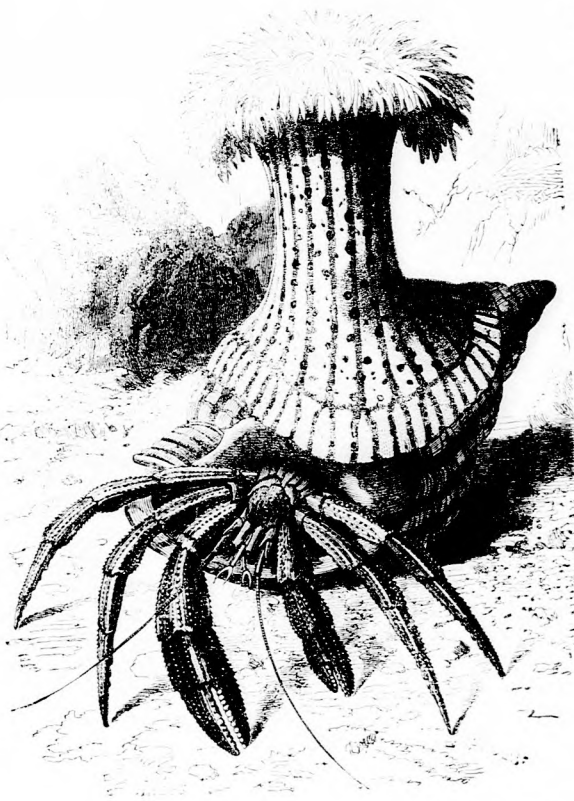
a szikla körül. Már a legtetejére másztak; ott is utolérte őket az ár, már vízben áltak s keservesen zokogva készültek a szörnyü halálra.

Ezalatt otthon Zsuzsika mamája, ki látta, hogy a kis leány Paoloval megszire elsétált, nagyon aggódni kezdett,

midőn a két gyermek a dagály idejére sem tért vissza. Nagyobbik leánya, Irma vigasztalta ugyan, de a jó mama semmikép sem tudott megnyugodni s kimenvén a tenger-partra, távesővel nézgetett szerte mindenfelé. Egyszerre fölsikoltott s majd elájult rémületében: a táveső segítségével meglátta a két gyermeket messze a víz közepén, a sziklán, hol már derékig vízben állottak. Még egy-két óra, és veszve vannak!

Rögtön szaladt a kikötőbe és Irmáeskával

együtt csónakba ült. Négy izmos matróz, teljes erővel evezvén, gyorsan röpitte előre a csónakot s épen akkor értek oda a sziklához, midőn a két gyermek már-már nem bírt ellenállni a hullámok verésének. Ha a csónak néhány perezcel később érkezik, Paolot és Zsuzsikát már holtan ta-

... ZSUZSIKA BÁMULVA NÉZTE A FURCSA RÁKOT.

nak, mielőtt könyöröghetnél, hogy irtalmazzon neked.

— Igen, de én nem akarok meghajlani, mondá a pohánka.

— Zárd össze virágodat és hajtsd meg leveleidet, mondá az öreg füz. Ne tekints föl a villámokhoz, midőn a felhő meghasad; maguk az emberek sem merészkik ezt tenni, mert a villámon át Isten egébe tekinthetünk; de e tekintet még az embereket is megvakítja. Mi történnék velünk, a föld növényeivel, ha mi merészkednénk annyira, mi, kik sokkal csekélyebbek vagyunk!

— Sokkal csekélyebbek? válaszolá a pohánka. — Nos, én csak azért is be akarok Isten egébe tekinteni!

És elbizakodottságában és gögjében akként teve. — A villámlás olyan vala, mintha az egész világ lángokban állana.

Midőn a vihar elhuzódott, a virágok és a gabna az esőtől megujultan állának a csöndes, tiszta légben, de a pohánkát a villám szén-feketére égette: a mezőnek kihalt gyomjává lett.

És az öreg füz ágait bölintgatá a szélben, és nagy vizesöppek hullottak alá a zöld levelekről, épen mintha a fa siránkoznék, és a verebek kérdezők:

— Mért könyezel? Hiszen oly áldott eső volt! Nézd, — mint süt a nap, nézd, hogyan vonulnak el a fellegek! virágok és bokrok illatoznak, miért sirsz tehát, öreg füz?

És az öreg füz beszélt a pohánka gögjéről, elbizakodottságáról és a büntetésről, mely mindig következik. — Én, ki e történetet elbeszéltem, a verebektől

hallottam. Egy este mondották el nekem, midőn kértem, hogy meséljenek, — és én elmondom nektek, hogy okuljatok rajta.

A BŰS PALKÓ.

(Képpel a 23. lapon.)

HÉJ Pali, Palkó!
Hova lett a kedved,
Hogy oly búsan állasz
Az almafa mellett?

Tán bizony Imre
Hagyott újra cserbe:
S nem jött el utánad
Játszani a kertbe?

Tudom a lapdát
Szívesen elkapnád.
Jaj Imrének! még ma hátra
Kötöm én a sarkát!

Vagy talán az bánt
Pali lelkem téged,
Hogy az alma fejed fölött
Még mindig nem érett?

Soh' se busulj, légy vig!
Nem lesz ez mindig így!
Fehér alma, piros alma
Egyszer csak megérik!

A KÉT ELLENSÉG S A CZÁPA.

(Képpel a 244. lapon.)

Nem régen hallottam egy kis történetet, amely megérdemli, hogy elmondjam nektek; láthatjátok belőle, mily csodás utakon örködik a Gondviselés az emberek fölött.

A tengerparton lakott két halász. Péter és József, egymásnak halálos ellensége. Még kicsiny korukban összepöröltek, majd verekedtek valami csekélység miatt s aztán folyton boszantgatták egymást: a hol lehetett, ártottak, kárt is tettek

egymásnak és így végre oda jutottak, hogy halálos ellenségek lettek.

Különösen Péter majd megpukkadt mérgében, valahányszor ellenségét megpillantá s el is határozta, hogy ha jó alkalma nyílik, meg is öli. Nem is kellett sokáig várnia, — megjött a jó alkalom és Péter rögtön elszánta magát a borzasztó tetre.

Nem messze a parttól volt egy kis sziget a tengerben; ide József, ki igen jó uszó volt, sokszor csupa mulatságból átszított. Egy napon József ismét a kis szigeten volt, de mert hirtelen nagy égi háboru tört ki, csakhamar haza indult s a tengerbe veté magát, hogy a másik partra uszszék. De Péter megleste és csónakban utána ment, azt gondolván, hogy a hullámnzó tengeren, a zivatar okozta sötétségben senki sem fogja meglátni, mit cselekszik. Már utól is érte ellenségét, alig harmincz lépésnyire volt tőle s már fogta az övébe rejtett tört, hogy majd Józsefbe szurja, midőn József hirtelen abba hagyta az uszást, néhány pillanatilg tétovázott, aztán pedig segítségért kiáltozva, visszafordult, egyenesen Péter felé. Péter eleinte bámulva látta ezt, — de csakhamar megértette: egy óriási czápa tünt föl alig néhány ölnyire József mögött és sietett utána, hogy elnyelje. József kétségbeesésében megkapaszkodott Péter csónakjába és bele akart ugrani, de Péter még mindig csak gonosz indulatára hallgatott s most már annak örült, hogy a czápa fogja megenni ellenségét; nem engedte, hogy József belépjen a csónakba.

József ereje végső megfeszítésével tovább uszott s a czápa, mely nagy gyorsasággal rohant volt utána, Péter csónakjába ütközött és azt fölfordítá, ugy hogy most már Péter is vízben volt, még pedig egészen közel a czápához, mely rögtön rá is rohant. Péter nem tudott jól uszni s most már ő kiáltott segítségért, ámbár nem lehetett reménye, hogy valaki meghallja, — ha csak halálos ellensége, József

nem siet hozzá. Es József valóban hallotta és látta ellensége veszedelmét; szive nem volt oly gonosz, s ezért gyorsan oda uszott, hogy hátha még segíthetne valamiképen. A czápa épen bekapta Péter egyik karját, midőn József odaért. József kirántotta Péter övéből az éles tört sa víz alá merülvén, izmos kézzel végighasított a czápa hasát, ugy hogy a szörnyeteg rögtön kimult.

Péternek egyik karja le volt harapva s ő maga elájult; de József megragadta, kiuszott vele a partra, s ott addig ápolta, míg visszanyerte eszméletét.

Ez esemény után Péter és József nem voltak többé ellenségek; az isteni Gondviselés intését látták a szörnyü veszedelemben, melyből mindketten oly csodásan menekültek; megfogadták, hogy ezentul jó barátok lesznek s azóta jó egyetértésben éltek még sokáig.

T A L Á N Y.

Ivány Jolántól.

Hat betűből állok, házi eszköz vagyok,
S használta va semmit egészen nem hagyok.

Láthatsz kezében is sok mester embernek,
Ámbár nem árthatok a keményebb szernek.

Első két betűmnek örül gazda és nyáj,
Általa vidám lesz a mező és a táj;

Nagy város utczáin élve nem nézheted,
De hervadtan annál drágabban fizeted.

Három első tagom hangos torkú madár,
Rengő vetés közt a vadász utána jár:

Fogva setét házban akasztja falára,
Halva jóízűen teszi asztalára.

Végső négy tagom nem tesz soha egészet,
De a végső három annál többre vezet;

Ez ura mindennek, jót, szépet, dicsőt szül.
Csillagot mér s bátran világokat kerül.

A »KIS LAP« IX. köt. 13-ik számában megjelent talány megfejtését utólag még beküldték: Rozenfeld Jenő, Ásványi Berta, Concha Margit és Károly, Singer Adél, Viski Anna, Répásy Ödön, Markgraf Erzsike, Geiger Irén, Lovich Aranka, Dusárdy Lajos, Fekete Madelaine, Reiningger Regina.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 12-ik számában megjelent »kurta historia« megfejtését utólag még beküldte: Török Mária.

... A MATRÓZOK ... FÖLSEGITETTÉK A NAGY HAJÓBA. (Lásd a 252. lapon.)

Felölös szerkesztő: *Forgó bacsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum épület.

Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.